

Vitazstvo Srdca

OČISTENIE SKRZE BOŽIU LÁSKU

Rodina Panny Márie

2012 (V) / č. 88

Vo veľkej škole lásky

Milí priatelia a dobrodinci, milí čitatelia!

Už dávno sme chceli spolu s Vami porozmýšľať o téme očistec. Toto samo osebe má význam už aj preto, že takzvané posledné veci – smrť, nebo, peklo, očistec – sa skôr alebo neskôr budú týkať osobne každého jedného z nás.

Aní v nebi – aní v pekle

*K*to na zemi dokonale dosiahne cieľ ľudského poslania a je celkom svätý, a tým aj zrelý pre nebo? A kto by v okamihu smrti, pri osobnom stretnutí s Ježišom, dobrovoľne odmietol milujúceho Pána? „Podľa našich skúseností však ani jedno, ani druhé nie je normálnym prípadom ľudskej existencie,“ hovorí Benedikt XVI. vo svojej encyklike Spe salvi.

„U veľkej väčšiny – ako môžeme predpokladať – zostáva v hĺbke bytosti prítomná posledná a najvnútornejšia otvorenosť pre pravdu, lásku a Boha... Avšak v bolesti tohto stretnutia, pri ktorom sa nám zjavne ukáže všetko nečisté a nezdravé z nášho života, spočíva spása. Jeho pohľad, dotyk jeho Srdca nás uzdraví prostredníctvom premeny, ktorá je iste aj bolestná, ako prechod ohňom. Napriek tomu je to však blažená bolesť, v ktorej nás svätá moc jeho lásky prenikne ako oheň.“

*T*eda očistec nie je akýmsi „posmrtným trestaneckým táborom“, lež skôr darom Božieho milosrdenstva. Tzv. dušičky tam s nesmiernou vďačnosťou idú do školy lásky a obrátenia; ako chorí, čo sa radi podrobujú bolestivej operácii, lebo sú presvedčení o svojom uzdravení. Tak v Božom svetle, naplnené bolesťou, tu spoznávajú dušičky pravdu: svoj veľký nedostatok lásky. Očistec je teda ich páľčivá, lútostivá bolesť nad vlastnými hriechmi a nedbanlivosťou, ich neutíchajúca túžba po Bohu, je to ako „clivosť po nebi“. Sú úbohé v tom najpravdivejšom zmysle slova, pretože samy od seba už nič pre seba urobiť nemôžu. Sú celkom odkázané na našu pomoc, ktorá ich očisťuje, naplňa a posväcuje čoraz väčšou láskou. Sv. Katarínu Sienskú, učiteľku Cirkvi, to podnietilo k tomu, aby zvolala: „Ó, aké nádherné musí byť nebo, keď Boh vykonáva takú dokonalú očistu duší!“

*M*ilí priatelia, téma o očistci je duchovne natolko rozsiahla, že je takmer nemožné zachytiť ju na niekoľkých stránkach. Preto sa o tejto téme budete môcť dočítať v dvoch číslach nášho časopisu, pričom dáme slovo svätým z rôznych storočí. Mnohorakým spôsobom sa títo svätí zasadzovali za duše v očistci, aby sa ony ľahšie a rýchlejšie dokázali otvoriť Božiemu milosrdenstvu. S týmto (pre

nás dnes často tak cudzím) svetom udržiavali priam dôverný kontakt. Blahoslavená Eugénia Smet (1825-1871) založila dokonca rehoľu *Pomocník duší v očistci*, ktorej prvoradým úmyslom je obetovať sa za trpiace duše v očistci. Viac sa o tom dozviete v prvom čísle Víťazstva Srdca v roku 2013.

*K*iežby sa nás príspevky o očistci dotkli, aby sme sa tak aj my stali horlivými pomocníkmi duší v očistci! Veď náš Vykupiteľ si nežiada našu spoluprácu len tu na zemi – *v putujúcej Cirkvi*, ale zveruje nám úlohu až za hranicu smrti, aby sa jeho vykupiteľské milosti stali plodnými aj pre *Cirkev trpiacu*, t.j. pre duše v očistci. Ony sú vďačné už aj za ten najmenší skutok lásky, za každú obeť a modlitbu. A samy sa ukazujú ako tí najlepšie priatelia, keď ich budeme vzývať.

A tak si na tomto mieste dovoľujeme srdečne pozvať aj našich nekatolíckych čitateľov, ktorí s nami nezdieľajú vieru v posmrtné očisťovanie, aby sa s dôverou modlili: „*Pane, použi moju lásku a moju modlitbu pre tých, ktorí oboje najviac potrebujú!*“

„*Tak ako cez oheň*“

*V*o Svätom písme sa už v Starom zákone v konaní Júdu Machabejského poukazuje na to, že zosnulým možno pomôcť modlitbou (2 Mach, 12,42-44). Benedikt XVI. píše: „*Kresťania celkom prirodzene prijali takéto praktizovanie, rovnaké vo východnej i západnej Cirkvi.*“

V Novom zákone hovorí Ježiš o odpustení hriechov „*v budúcom veku*“ (Mt 12,32), čo sa podľa sv. Augustína a pápeža Gregora Veľkého vzťahuje na očistec. A svätý Pavol v Prvom liste Korinťanom píše, že dielo každého sa preskúša i človek sám sa zachráni, „*ale tak ako cez oheň*“ (1 Kor 3,13-15). V cirkevnej tradícii máme už z poapoštolskej doby v spisoch mučeníkov a na náhrobných nápiso- ch v katakombách prvých troch storočí dôkazy, že sa myslelo na zomrelých. „*Myslíte vo svojich modlitbách na nás, ktorí sme vás predišli,*“ hovorí napríklad jeden z početných nápisov v rímskych Katakombách sv. Kalixta.

*C*irkevný otec svätý Augustín začiatkom 5. storočia dojemne zaznamenal, o čo ho prosila jeho zomierajúca matka svätá Monika: „*Moje telo pochovajte, kde sa práve bude nachádzať, ... ale pamätajte na mňa pri Pánovom oltári!*“ A vo svojich preslávených *Vyznaniach* píše: „*Nijako jej nezáležalo na veľkolepom pohrebe ... Nepriala si žiaden výnimočný pomník ... len jedno, aby sa na Tvojom oltári, ó, Pane, kde sa prináša obeť, ktorá ruší dlžobný úpis, na ňu pamätalo. ... Ty, môj Pán a Boh, vnukni svojim služobníkom ..., aby každý, kto číta tieto riadky, na Tvojom oltári pamätal na Tvoju služobníčku Moniku.*“

V priebehu ďalších storočí predovšetkým kláštory vyhľadávali kontakty, aby navzájom prosili o modlitby za zomrelých spolubratov a spolusestry.

Naša láska siaha až na druhý svet

*S*vätý Otec vo svojej encyklike Spe salvi ďalej píše: „Skutočnosť, že láska môže zasahovať až na druhý svet, že je možné obojstranné obdarovanie a prijatie, pri ktorom zostávame aj ponad hranicu smrti vzájomne spojení citovým putom, bola základným presvedčením kresťanstva všetkých storočí a doteraz je skutočnosťou, ktorá dodáva posilu. ... Nikto nežije sám. Nikto nehreší sám. Nikto nie je spasený sám. Do môjho života neustále vstupuje život tých druhých: v tom, čo myslím, hovorím, robím, konám. A naopak, môj život vstupuje do života iných: v dobrom i v zlom.“

*V*ďaka jednote a životnému spoločenstvu aj ponad hranicu smrti môže teda naša láska zastupujúcim spôsobom naozaj urobiť čosi, čo Boh pripočíta dušiam v očistci tak, akoby to spravili ony sami. My im vlastne môžeme poskytnúť všetko; aj našu ľútosť z lásky, ba dokonca – ak to obetujeme – aj utrpenia a bolesti, ktoré sme si sami spôsobili. Celkom v tomto zmysle naučil anjel troch pastierikov z Fatimy nasledovnú modlitbu: „Ó, môj Bože, verím v teba, dúfam v teba, milujem ťa, klaniam sa ti. Prosím o odpustenie pre tých, ktorí v teba neveria, neklaňajú sa ti, nedúfajú v teba a nemilujú ťa.“

Aj temperamentnej sestre Consolate Betrone, klariske – kapucínke z Turína, Pán Ježiš vysvetľuje, že jej tzv. skutok lásky – strelná modlitba: „Ježiš, Mária, milujem vás; zachráňte duše!“ – zahŕňa všetkých, žijúcich aj zomrelých. Pán Ježiš ju, no i nás vždy znovu povzbudzuje: „Nestrácaj čas, každý takýto skutok lásky je jedna duša! Pamätaj na to, že každý skutok lásky môže rozhodnúť o večnej blaženosti jednej duše! Dbaj teda o to, aby si nevynechala ani len jedno jediné ‚Ježiš, Mária, milujem vás; zachráňte duše‘, ktoré odčiní aj tisíc prekliatí.“

Pápeži otvárajú pramene pomoci

*P*red vojnami, počas nich a po obidvoch svetových vojnách v 20. storočí, keď sa oplakávali milióny mŕtvych, z ktorých väčšina zomrela celkom nepripravená buď na bojiskách, v koncentračných táboroch, alebo v bombardovaných mestách, pápeži otvorili celkom nové možnosti, ako pomôcť dušiam v očistci. Tak napríklad Pius X. (1903-1914), pápež Eucharistie, krátko pred vypuknutím Prvej svetovej vojny vydal dekrét, ktorým vyhlasuje, že na sviatok Dušičiek možno pre zomrelých získať úplné odpustky, pokiaľ veriaci prijmú sviatosti a v kostole sa pomodlia na úmysly Svätého Otca.

Pápež Benedikt XV. (1914-1922) – počas jeho pontifikátu vypukla v Rusku Veľká októbrová revolúcia, 1. svetová vojna a veľké prenasledovanie Cirkvi v Mexiku – taktiež v jednom dekréte vyhlásil, že na sviatok Dušičiek má každý kňaz povolené sláviť trikrát svätú omšu za zomrelých. Tomuto Svätému Otcovi veľmi ležalo na srdci, „aby všetci kňazi na svete s radosťou a horlivo využili toto jedinečné privilegium.“

Jeho nasledovník pápež Pius XI. (1922-1939) – preňho bol charakteristický odpor proti totalitnému a protikresťanskému zameranému komunizmu – dôrazne prosil, aby sa tzv. „modlitbovými ťaženiami“ a predovšetkým svätou omšou zaistila zomrelým úľava, lebo „navôkol pozorujeme, ako sa spomienka

na zosnulých medzi ľuďmi vytráca ... alebo sa pri hrobe obmedzí na vonkajšie prejavy lásky, ktoré sú síce dobré, ale utešujú skôr pozostalých, než aby osožili trpiacim v očistci.“

Pomohli im do neba

V každej dobe existovali svätí a čnostne žijúci ľudia, ktorí sa prejavili ako skutoční priatelia a dôverníci duší z očistca. Duše trpiace v očistci sa im mohli zjavovať a prosiť ich o pomoc, aby sa im po získanej pomoci poďakovali a aby sa aj ony samy ukázali ako ochotní priatelia. Svätý farár z Arsu povedal: „Keby ľudia vedeli, akú moc nad Božím Srdcom majú tieto dobré duše a akú milosť možno na ich príhovor dosiahnuť, neboli by natoľko opustené. Keď chceme od Boha dosiahnuť pravú ľútosť nad svojimi hriechmi, obráťme sa na duše z očistca, ktoré už roky lutujú svoje hriechy. Treba sa za ne veľa modliť, aby sa ony veľa modlili za nás! Keď si chceme zaistiť nebo, musíme mať veľkú horlivosť za duše v očistci! Modlitba za ich oslobodenie z očistca je po modlitbe za obrátenie hriešnikov Bohu najmilšia. A tak po nociach trpím za duše v očistci a vo dne za obrátenie hriešnikov.“

Aj k Terézii z Konnersreuthu (1898-1962) opätovne prichádzali v noci a zvlášť 2. novembra mnohé duše z očistca, ktoré ona svojrázne a originálne nazývala: „Bettelkatzln – žobravé micky“. Bez akéhokoľvek strachu a plná súcitu im pomáhala obetovaním vlastného utrpenia a bolesti. Tak veľmi na ne Terézia myslela, že päť dní pred svojou smrťou (13. septembra 1962) ako závet odkázala svojmu bratovi: „Ferdl (Ferko), nie aby si zabudol na zomrelých, na duše v očistci! Každý deň sa za ne modli. A nielenže sa modli, ale obetuj za ne aj svoje každodenné starosti. Príliš málo toho robíme pre zomrelých. Oni potrebujú našu pomoc, ale nič nechcú zadarmo. Sú veľmi vďační a aj oni nám za to pomáhajú rôznym spôsobom. Nenechaj si túto moju prosbu len pre seba, ale hovor o tom všetkým ľuďom, ktorých raz stretneš!“

Matka Milosrdenstva ich voviedie do neba

U Barbary Pfister (1867-1909), mystičky z Falcka, bol priateľský styk s dušami z očistca natoľko výrazný, že sa k nim správala tak dôverne ako k živým. V sprievode svojho anjela strážneho často navštevovala očistec, o čom podáva nasledovnú správu: „Keď stojím alebo chodím, stále počujem volanie: ‚Zmiluj sa nado mnou, Pane!‘ Rovnakým spôsobom úpenlivo prosila na svätej omši aj Matka Božia za duše v očistci. Sú to – ak to tak smiem povedať – vôbec tie najkrajšie okamihy v očistci, keď sa zjaví Panna Mária, aby si prišla po jednu alebo viacero očistených duší a voviedla ich do neba.“

K keď raz Barbara Pfister zažila, čomu sa niektorí čudovali, že istá predstavená, s povestou svätosti, ba dokonca stigmatizovaná, by kvôli neopodstatnenej prísnosti voči jednej sestre potrebovala dlhší čas v očistci, objasnila to takto: „To nie je ani dlho, ani krátko. Takéto pojmy o čase v očistci nejestvujú, lebo tam vládne večnosť.“ Nakoniec Barbara, keď sa za ňu modlila a obetovala, mohla na konci jednej svätej omše vidieť, ako oná duša vstúpila do neba: „Pri ‚Ite, missa est‘ zaspievala táto duša Aleluja, a to tak nebesky nádherne, že mi chýbajú slová, aby som to opísala. Vztyčila sa, nebo sa otvorilo a Pán jej so svojimi žiarivými ranami išiel v ústrety. Aj na predstavenej zažiarili rany a s nimi potom akoby vošla do oslávených rán Spasiteľa.“

V predvianočnom čase videla mystička ako symbol stavu, v ktorom sa dušičky nachádzajú, roľu plnú krovia a trňov. Pre Barbaru sa začala jej namáhavá a nekončiaca „adventná práca“. V znášaní chladu, v pote či v inom zmiernom utrpení prevzala na seba biedu duší v očistci, až kým krátko pred Narodením Pána mohla uľahčene povedať:

„Bohu vďaka, teraz som s Máriou a Jozefom na ceste do Betlehema. Už to mám všetko, všetko za sebou, adventná práca je ukončená.“ Na Vianoce mohlo tak odísť do neba viac duší ako v iných dňoch v roku.

*P*odobné „vianočné milosti“ pre duše v očistci zažili nezávisle od seba dve nemecké mystičky, blahoslavená Kristína zo Stommelnu (1242-1312) a princezná Eugénia von der Leyen (1867-1929). V Medžugorí to 10. januára 1983 počas zjavenia Panna Mária dokonca potvrdila: „Najviac duší opúšťa očistec nie na sviatok Dušičiek, ale na Vianoce.“

Svätá Katarína z Janova

Svätá Katarína z Janova (1447–1510) patrí k veľkým mystičkám stredoveku; od Boha mala dar úplne nového chápania Božej lásky. Právom jej patrí titul ,teologička očistca‘, pretože to, čo jej Boh dal spoznať o tomto stave očisťovania duše, bolo v úplnom protiklade k vtedajším bežným predstavám o očistci – ktoré tvrdili, že očistec je miestom kdesi v útrobach zeme, kam je duša uvrhnutá, aby tam v hrozných mukách ohňa trpela za svoje hriechy.

*K*atarína sa narodila 15. apríla 1447 ako piate dieťa v známej šľachtickej rodine Fieschi. Jej otec, ktorý bol vicekráľom Neapola, zomrel pol roka pred jej narodením. Matka Francesca aj napriek tomu dokázala svojim deťom zabezpečiť v zámožnej janovskej spoločnosti znamenitú výchovu a vzdelanie.

Katarína je opisovaná ako „obzvlášť jemné, nadovšetko nežné a pekné dievča“, čo však predovšetkým platilo aj o jej duši. Pohľad na trpiaceho Pána na kríži zapálil v nej už ako v dieťati veľkú túžbu utešovať ho a preukazovať mu svoju lásku, takže vo všetkom hľadala možnosti ako prinášať obety. Keď mala 13 rokov, vyjadrila svoje rozhodné želanie vstúpiť do kláštora *Santa Maria delle Grazie*, kde podľa rádovej regule sv. Augustína žila už niekoľko rokov jej staršia sestra Limbania. Hoci bola Katarína na svoj vek veľmi zrelá, do kláštora ju neprijali.

Nešťastné manželstvo

Jej túžba vstúpiť do kláštora sa úplne rozbila, keď sa 16-ročná Katarína Fieschi musela vydať za mladého Giuliana Adorna, aby takýmto spôsobom spečatila priateľstvo rozhádaných rodín Fieschi a Adorno. Dňa 13. januára 1463 sa konala veľká, paradná svadba, ale čoskoro sa Giuliano prejavil ako násilnícky, zvrhlý a nemravný muž, ktorý mal už v čase sobáša viacero nemanželských detí. Svadbou sa pre vzdelanú a hlboko veriacu Katarínu začali ťažké roky manželstva. Kým ona v paláci rodiny Adorno žila opustená a zanedbávaná, Giuliano premárnil nielen svoj, ale aj jej značný majetok. Aj napriek tomu, že sa Katarína za svojho manžela veľa modlila a obetovala za neho všetko utrpenie, jeho životný štýl sa nezmenil. Práve naopak. Giuliano podľahol ešte aj hrám s kockami, kartovým hrám a vášni k ženám.

Po piatich rokoch manželstva stratila 21-ročná Katarína všetku nádej na lepšiu budúcnosť. Upadla do hlbokého smútku a schudla až tak veľmi, že ju ani jej priateľky nespoznávali. Zúfalá Katarína sa podvolila naliehaniu príbuzných a priateľov, ktorí jej radili oddať sa svetským zábavam vysokej spoločnosti. Netrvalo dlho a svetské zábavy ju úplne pohltili a ona sama o tomto čase vo svojom duchovnom dialógu píše: „*Napokon som došla až tak ďaleko, že som sa vyžívala v hriechu samotnom a ešte som sa tým aj chválila.*“ Napriek všetkému však Katarína nenašla vnútorný pokoj ani na jediný okamih. Neskôr priznala, že počas týchto piatich rokov svetského života neprežila ani jeden šťastný deň.

„*Už nikdy viac svet a už žiaden hriech!*“

Ako 26-ročná – ešte stále bezdetná, schudobnená, žijúca v rozvrátenom vzťahu, s budúcnosťou bez perspektívy – upadla Katarína opäť do hlbokkej depresie. Ak dokázala zo začiatku svoje nálady skrývať, neskôr sa všetko vystupňovalo až tak, že sa pre ňu stalo nemožným viesť naďalej takýto povrchný svetský život. V tejto najkrajnejšej sklúčenosti sa vydala v predvečer sviatku svätého Benedikta, dňa 20. marca 1473, do kostola, ktorý bol zasvätený práve jemu.

Prosila tohto svätého o milosť, aby ako chorá musela ležať v posteli aspoň tri mesiace a aby týmto spôsobom získala odstup od všetkého svetského. Nasledujúci deň navštívila Katarína v kláštore *Santa Maria delle Grazie* svoju sestru Limbanu, a tá jej poradila, aby predsa len išla na svätú spoveď. Bez tušenia, že nadišla hodina jej obrátenia, vyhladala zúfalá Katarína istého spovedníka. No skôr, ako mohla začať vyznávať svoje hriechy, náhle ju zasiahol lúč lásky Božej milosti až tak prudko, že upadla do extázy a nemohla vydať zo seba ani slovo. Kňaz v spovednici čakal, mysliac si, že sa pripravuje. Čas plynul, a keď kvôli akejsi naliehavej záležitosti musel zo spovednice odísť, mlčiacej Kataríne slúbil, že sa hneď vráti. Po návrate ju našiel mlčiacu a v tom istom postoji. Keď ju páter vyzval, aby začala hovoriť, Katarína sa len s ťažkosťami prebrala z extázy a bola schopná iba poprosiť o odklad spovede na neskôr. Uvidela vlastný život od svojho pádu a spoznala, s akou veľkou láskou ju Pán chcel pritiahnúť k sebe a aké utrpenie mu spôsoboval jej hriešny život.

*T*oto spoznanie vyvolalo v Kataríne hlbokú ľútosť a súčasne v nej zapálilo lásku k Bohu v dosiaľ nepoznanej miere. V hlbokkej bolesti, že urazila svojho láskavého Boha, zvolala: „Ó, láska moja, už nikdy viac svet a už žiaden hriech!“ Tieto slová sa od tejto chvíle stali mottom jej života. Oheň lásky Katarínu vnútorne úplne pretvoril. Odišla domov bez spovede a horko plakala. V jej duši ešte dlho pretrvávala milosť ľútosti.

O krátky čas nato mala víziu. Videla trpiaceho Pána s krížom na pleciach, krvácajúceho zo všetkých rán. Ježiš sa na ňu s láskou pozrel a povedal jej: „Vidíš túto krv? Všetka bola vyliata iba z lásky k tebe a na odčinenie tvojich hriechov.“ Hlboko rozrušená si vykonala generálnu spoveď a nasledujúci deň prijala sväté prijímanie, ktoré sa pre ňu od tej chvíle stalo každodenným nevyhnutným zdrojom sily.

Roky pokánia a lásky k blížnemu

*K*atarína, vedená Ježišovou láskou, žila nasledujúce roky životom pokánia. Chcela odčiniť svoje hriechy a k zlu cítila taký veľký odpor, že si sama uložila mnoho rôznych odriekaní. Takýmto spôsobom sa začala zbavovať všetkého egoizmu, až kým si šťastná mohla povedať: „Myslím, že už nemám nič iné iba lásku!“

Zapálená a naplnená Božou láskou Katarína cítila, že by mala túto lásku prinášať aj iným. Preto sa ako 30-ročná pridala k Spoločenstvu dám milosrdenstva. Spolu s inými šľachticmi z tohto spoločenstva sa oddane venovala chudobným a chorým, ba neváhala ani v tých najšpinavších uliciach Janova prinášať útechu a úľavu úbožiakom rozožratým červami. Keďže už onedlho sa stala známou, požiadali ju, aby prevzala starostlivosť o chorých v nemocnici Pammatone. Po niekoľkých rokoch pokornej služby ju vymenovali za riaditeľku tejto nemocnice. Mala tak na starosti nielen celý personál, ale niesla aj bremeno finančných záležitostí domu, ktorý poskytoval prístrešie niekoľkým stovkám chorých. Jej manžel Giuliano, ktorý si medzitým svojou hýrivosťou privodil úplný finančný úpadok, sa prostredníctvom modlitieb a obiet svojej manželky pomaly začal obracať. Po mnohých rokoch utrpenia sa stal napokon verným pomocníkom svojej 50-ročnej manželky pri ošetrovaní chorých a súhlasil s tým, že ďalšie roky budú spolu žiť ako brat a sestra.

*C*haritatívna činnosť neprekážala Kataríne viesť život modlitby, stala sa veľkou v modlitbe. Počas dvadsiatich rokov jej Boh v mnohých extázach daroval poznanie tajomstiev svojej lásky. Oheň lásky, ktorý v nej horel, sa pre ňu stal mučeníctvom, ale súčasne jej dával nenapodobiteľnú horlivosť v konaní dobra a v zapalovaní Božej lásky v každom, koho poznala. Katarína prežívala tento oheň tak intenzívne, že niekedy bolo vidno plamene, ako prenikajú z jej tela. Keď v tomto stave ponorila ruky do vody, tá ihneď začala vriieť. Katarína sama pociťovala, ako táto láska strávala jej srdce. Dokonca bola presvedčená, že po smrti nájdu jej srdce úplne spálené na popol.

*D*eväť rokov pred smrťou sa svätej Kataríny zmocnili záhadné, veľmi bolestivé chorobné stavy, ktoré ani najlepší lekári tej doby nevedeli vysvetliť ani liečiť. Až do vyčerpania všetkých síl sa neúnavne starala o chorých. Posledné dva roky svojho života, keď bola pripútaná na lôžko, mala už len jedno pranie: byť úplne zjednotená s Bohom. Táto veľká ‚teologička očistca‘ zomrela 15. septembra 1510 vo veku 63 rokov so slovami: „Do tvojich rúk, Pane, porúčam svojho ducha!“

Katarínu z Janova svätorečil v roku 1737 pápež Klement XII. V aktoch svätorečenia je napísané: „Učenie našej svätej je čisté, bez omylov ... a úplne serafínske.“ Neporušené telo tejto svätej, vystavené v prekrásnej sklenenej schránke, si dodnes možno uctiť v kostole S. Caterina a Santissima Annunziata v Janove.

Ako Matka Tereza v 20. storočí, tak sa aj sv. Katarína z Janova počas celých desaťročí obetovala za chudobných, chorých a zomierajúcich. Raz sa takto sťažovala Ježišovi: „Kážeš mi milovať blížneho, ale ja dokážem milovať iba teba samého a okrem teba nikoho iného.“ Tu jej Pán odvetil: „Kto miluje mňa, miluje aj všetko to, čo milujem ja. Stačí, že si stále ochotná robiť, čo je potrebné pre dobro blížneho, pre jeho telo i dušu. Táto láska je bez zmyslovej závislosti, pretože blížny nie je pritom milovaný v sebe, ale v Bohu.“

Učenie o očistci

*V*o svojom povestnom spise *Traktát o očistci* Katarína opisuje, čo duša po prechode z tohto života do druhého zakúsi a ako je očisťovaná, aby dosiahla úplnú jednotu s Bohom. Vo svojom vlastnom vnútri prežívala Katarína celé roky očisťujúci proces, ktorým prechádzajú duše v očistci. Táto mystická skúsenosť, ktorá priviedla aj jej vlastnú dušu k čistej, nezištnej láske k Bohu, ju urobila schopnou pochopiť a opísať podstatu očistca. Vďaka jej spisom mnohí teológovia nadobudli celkom nové chápanie tohto miesta očisťovania, ako napr. učiteľ Cirkvi sv. František Saleský.

Keď Pápež Benedikt XVI. na generálnej audiencii 12. januára 2011 hovoril o Kataríne z Janova, tiež vyzdvihol veľký význam jej mystiky pre teológiu: „Drahí priatelia, svätí dosahujú vo svojom sporení s Bohom také hlboké ‚poznanie‘ Božích tajomstiev, ... že môžu poskytovať pomoc i teológom v ich úsilí o ‚náhľad‘ do tajomstiev viery, ako napríklad v otázke očistca.“

Očistec - miesto milosrdnej Božej lásky

*O*čistec pre Katarínu – to nie je vonkajší oheň, ale iste vnútorný, oheň Božej lásky. „Vďaka ohňu lásky horiacemu v jej vlastnej duši pochopila, ako sa na mieste očistca vodí duším veriacich, ktoré sú očisťované od ‚hrdze‘ hriechu, od ktorej ešte neboli očistené počas svojho pozemského života.“

*V*o svojom traktáte Katarína vysvetľuje: „Podstatnou príčinou všetkej bolesti a utrpenia je hriech, dedičný hriech a osobný hriech. Boh stvoril dušu čistú, číru a slobodnú od každého hriechu a s blaživou túžbou po ňom. Táto túžba dedičným hriechom zoslabla. Keď sa k tomu pridá aj osobný hriech, zmenšuje sa ešte viac. Čím viac ale tejto túžby v duši ubúda, tým sa stáva horšou, lebo tým menej sa jej Boh môže odovzdávať.“

Katarína vidí, ako sa duša zosnulého stretáva s Božou dobrotou a čistotou. V tejto Božej láske spoznáva ako v zrkadle seba samú, svoj hriech, svoje nedostatky až po tie najmenšie nedokonalosti. Ak je duša v stave milosti, čo znamená, že je schopná prijať Božie milosrdenstvo, tak ľutuje svoje hriechy a celou svojou vôľou sa rozhoduje už nikdy viac nezhrieť. Skrze takúto dokonalú ľútosť môže Boh oslobodiť dušu od následkov za hriech.

Očisťovanie duše v očistci

*T*eraz musí byť duša už len „očistená od hrdze a ošklivosti, ktoré boli spôsobené hriechom“. Na to slúži čas v očistci. Katarína to opisuje týmto obrazom:

„Ako sa na predmete ležiacom na slnku, ktorý je prikrytý, nemôžu prejaviť slnečné lúče, tak podobne je to s hrdzou hriechu. Je to – takpovediac – deka, ktorou sú duše v očistci prikryté. Čím viac je hrdza hriechu stravovaná ohňom, tým viac duša odpovedá na žiaru pravého Slnka, ktorým je Boh.“

*V*o svojej túžbe, dokonale sa zjednotiť s Bohom, si duša dobrovoľne a s vďačnosťou vyberá miesto očisty, aby bola očistená úplne.

„Vidím, že zo strany Boha už brána do raja nie je viac zamknutá, pretože ten, kto chce vstúpiť, aj vstúpiť môže. Boh je len milosrdenstvo samo a stojí pred nami s roztvorenou náručou, aby nás prijal do svojej slávy. Ale vidím tiež, že Boh je vo svojej podstate taký čistý a číry, že taká duša, ktorá by na sebe mala čo i len minimálnu nedokonalosť veľkosti drobnej črepinky, by sa čo najrýchlejšie vrhla do tisícich pekiel, len aby sa s takouto, čo i celkom minimálnou škvrnou neobjavila v prítomnosti Boha. Keďže vidí, že očistec je určený na odstraňovanie takýchto škvŕn, vrhne sa tam a považuje to za veľké milosrdenstvo, že sa takýmto spôsobom môže oslobodiť od existujúcej prekážky, ktorá sa nachádza v nej samej.“

*K*atarína spoznáva, ako duše v očistci intenzívne prežívajú dva stavy: „Na jednej strane ochotne nesú svoje bolestné utrpenie; áno, dokonca sa im zdá, že im cezeň Boh preukazuje veľké milosrdenstvo v porovnaní s tým, čo by si zaslúžili, a nechcú sa zriecť ani kúska utrpenia, lebo jasne spoznávajú, že si ho spravodlivo zaslúžia.“ Na druhej strane duše v očistci prežívajú Božiu lásku, ktorá sa do nich vlieva a poskytuje im pokoj. „Tak prežívajú duše očisťované v očistci súčasne najväčšiu spokojnosť a najväčšie utrpenie; bez toho, že by jedno rušilo druhé.“

Očistené na rýdze zlato

Očisťovanie duše ohňom Božej lásky porovnáva Katarína s procesom, akým sa získava zlato: „Čím viac sa zlato taví, tým ušľachtilejším sa stane. Keď je zlato očistené na 24 karátov, oheň ho už viac nestravuje, akokoľvek by sa pálava ohňa vystupňovala.“

Katarína zakúsila aj to, ako v očistci všetko utrpenie a očisťovanie vychádza z lásky: „Duša vidí v Božom svetle, ako ju Boh nikdy neprestáva priťahovať a láskyplne ju viešť k úplnej dokonalosti, a to s veľkou starostlivosťou a prezieravosťou; a všetko len z čistej lásky. Zároveň jej ale Boh vo svojom svetle ukazuje aj to, aká prekážka sa v nej ešte nachádza, pre ktorú nedokáže nasledovať túto prítiažlivú silu zjednocujúcej Božej lásky, s ktorou sa on k nej obracia. Duša spoznáva, čo pre ňu znamená, že je ešte zadržovaná a nemôže ešte uvidieť Božie svetlo, no zároveň má nevysloviteľnú túžbu, nechať sa bez prekážky pritiahnúť touto zjednocujúcou láskou. Práve poznanie všetkých týchto vecí plodí to bolestné súženie, ktorým duše v očistci trpia.“

Boh ale ustavične priťahuje dušu k sebe a stále viac ju zapaluje a nepoľavuje v tom, pokým ju neprivedie k pôvodnej čírej čistote, v akej bola stvorená.“ Teraz už môže duša vstúpiť do dokonalého zjednotenia sa s Bohom v nebi.

Budte plní útechy a nádeje

Hľadajúc pomoc sa zúfalí ľudia v domnienke, že niekto, kto tragicky zahynul, je naveky zatratený, často obracali na svätého farára z Arsu. Vnútorne zjednotený s dušičkami v očistci poznal Ján Mária Vianney aj skryté veci, a tak dokázal utešiť mnohých pozostalých.

Zabudnuté kytice

Vďaka barónke Alix von Belvey, dôvernícke sv. farára z Arsu, sa nám zachovala nasledujúca príhoda: „Istá zbožná žena sa mnoho modlila za obrátenie svojho nepraktizujúceho manžela, keďže trpel na srdcovú chorobu v pokročilom štádiu, ktorej mohol kedykoľvek podľahnúť. No uprostred všetkých starostí vždy tejto dáme robilo radosť zdobíť kvetmi sochu Panny Márie vo svojom dome. Jej manžel, ktorému na viere nezáležalo, rád pre ňu trhal pestré kvety, aj keď vedel,

ako ich ona nakoniec použije. Opätovne prinášal svojej manželke najkrajšie kvetiny pre jej sochu Panny Márie, až jedného dňa skutočne zomrel nečakanou a náhlou smrťou – zatvrdilý, ako si to každý myslel, a bez prijatia sviatosti pomazania chorých.

Jeho zúfalá manželka od žiaľu takmer ochorela a ľudia sa dokonca báli, že stratí zdravý rozum. V tomto žalostnom stave prišla do Arsu, kde jej Ján Mária Vianney bez toho, aby ju poznal, hneď pri prvom stretnutí povedal: *„Vy ste už celkom zabudli na kytice kvetov pre Pannu Máriu?!“* Svätcová otázka túto dámu priviedla do hlbokého úžasu, no na druhej strane jej zároveň dala útechu a vrátila vnútorný pokoj. Pochopila a bola presvedčená: tieto malé skutky lásky sa stali záchranou pre dušu jej manžela.“

„Dúfam, že mu Boh odpustí!“

*I*ný príbeh zo života sv. patróna kňazov Jána Máriu Vianneya použil pomocný biskup Andreas Laun zo Salzburgu vo februári 2012, aby potešil jednu ustarostenú ženu, ktorá ho poprosila o pomoc. Pomocný biskup a morálny teológ zverejnil zároveň prostredníctvom internetu svoju odpoveď ako pomoc aj pre iných:

„Prednedávnom som dostal e-mail s nasledujúcou prosbou: ‚Môj milovaný brat si vzal život. Vo svojej firme vyskočil z okna a bol na mieste mŕtvy. Smrť môjho brata ma veľmi ťaží. Keďže mám silnú vieru, modlím sa každý deň k nášmu milosrdnému Bohu, aby mu odpustil tento čin. Ale môže samovrah prísť hneď k Bohu, alebo bude za to potrestaný? Dúfam, že smrťou našiel svoj vytúžený pokoj a mier. Vo svojom živote to bol dobrosrdečný človek a dúfam, že mu Boh odpustí. Prosím, pán biskup, môžete mi pomôcť, ako sa mám naučiť lepšie žiť s touto situáciou? Potrebujem niekoho, kto mi pomôže!‘

*P*isateľka sa na mňa obrátila, pretože som raz v televízii hovoril o tom, že aj môj brat pred mnohými rokmi podobne zahynul – vyskočil zo štvrtého poschodia. Ešte si dobre pamätám, kde a ako sa to vo Viedni stalo a ako som stál pri svojom mŕtvom bratovi, kým neodniesli jeho telo. Keďže sa ma to týka, takisto viem, aká zvláštne iná a dlhotrvajúca je bolesť, keď niekto stratí milovaného človeka, ktorý skončí ako samovrah, než tá bolesť, keď nás niekto opustí po dlhej chorobe alebo pre svoj vysoký vek. Keďže sa to týka mnohých ľudí, chcel by som odpovedať takto cez internet. Pritom ma napadla istá skúsenosť farára z Arsu.

„On je zachránený.“

*J*edného dňa sa zo Saint-Dizier vybral do Arsu M. Guillaumet, dlhoročný predstavený rehole Nepoškvrneného Počatia. V kupé vlaku sa hovorilo iba o zázrakoch, ktoré sa diali v tejto svätej dedine. Každý spomínal meno Jána Máriu Vianneya. Vedľa rehoľného kňaza sedela dáma v smútočnom oblečení a mlčky počúvala. Až keď pútnici začali v Arse vystupovať, obrátila sa na P. Guillaumeta a prosila ho: *„Dôstojný pán, dovoľte mi, aby som vás nasledovala do Arsu, pretože mne je jedno, kam sa teraz vydám. Cestujem iba preto, aby som sa rozptýlila.“*

Tento duchovný si teda vzal za úlohu sprevádzať smútiacu ženu pútnickým miestom a priviesť ju k svätcovi. Keď sa skončila katechéza o jedenástej, čakal P. Guillaumet a dáma v čiernom závoji na námestí medzi kostolom a farou. Nemuseli dlho čakať, kým sa objavil a okolo nich prechádzal svätec ešte stále oblečený v sutane. Kráčal pomaly, so sklonenou hlavou. Odrazu zostal stáť pri dáme v smútočnom odeve, ktorá si spolu so zhromaždenými pokľakla. Sklonil sa k nej a pošepkal jej do ucha: *„On je zachránený!“* Nanajvýš prekvapená dáma sa vzpriamila. Arský farár s istotou zopakoval ešte raz: *„On je zachránený!“* Odpoveďou neznámej cudzinky bolo gesto nedôvery. Tu on tretíkrát zopakoval, zdôrazňujúc každé slovo:

„Hovorím vám: On je zachránený! Je v očistci a treba sa zaňho modliť. Pri skoku z mosta pred dopadnutím do vody mal ešte toľko času, aby si vzbudil ľútosť. Túto milosť mu darovala Matka Božia. Spomeňte si na mesiac máj. Vo vašej izbe stála v máji vždy socha Panny Márie a váš manžel vám to dovolil. Aj keď bol neveriaci, niekedy sa dokonca zjednotil s vašou modlitbou. To mu vymohlo ľútosť a posledné zľutovanie.“

P. Guillaumet vedľa vdovy síce všetko dobre počul, no z toho celého ničomu nerozumel. Až na druhý deň sa mal dozvedieť všetky súvislosti. Dáma v smútočných šatách po tomto dojímavom stretnutí s Jánom Vianneyom strávila čas v modlitbe. Jej výraz tváre však už viac nebol ten istý. Znova našla pokoj. Pred odchodom vyhládala P. Guillaumeta, poďakovala sa mu za pomoc a povedala: *„Zanechávam Ars a vraciam sa domov uzdravená. Lekári ma poslali na cesty zo zdravotných dôvodov. No v skutočnosti bola vo mne strašná bolesť zúfalstva pri myšlienke na tragickú smrť môjho manžela. Bol neveriaci a ja som predsa len žila v nádeji, že ho budem môcť priviesť späť k Bohu. Na to však už nebolo času. Dobrovoľne si siahol na život a ja som ho už mohla považovať len za naveky zatrateného. Bola som presvedčená, že sa už nikdy nestretneme. A teraz ste vy sám počuli, ako povedal arský farár: On je zachránený. Teda v nebi ho znova uvidím! Dôstojný pán, ja som vyličená!“*

Súdy milosrdného Boha sú celkom iné!

*S*alzburský pomocný biskup ďalej píše: *„Budete mi oponovať: „Áno, ale to bol farár z Arsu, ktorý tak mohol hovoriť. Ale vy, biskup Laun, nie ste svätý farár z Arsu! A vôbec, čo je s tými mnohými, mnohými ostatnými prípadmi, ktoré tu existujú!“* Máte pravdu, ale ja vám môžem predsa len povedať veľa, veľa utešujúceho: Boh sa snaží až do poslednej sekundy ľudského života človeka zachrániť, nech už je to aj v poslednej sekunde jeho života. Jedno je isté, pri každom druhu samovraždy chce Boh tomu, kto je ochotný, v poslednej sekunde odpustiť a zvolať: *„Čoskoro budeš pri mne v raji!“* Ale môžu byť – samozrejme – aj ľudia, ktorí sa správajú tak ako ľavý lotor na kríži a s Bohom ani len teraz nechcú mať nič do činenia.

U takého muža ako Hitler, ktorý sa zastrelil, môžeme takéto odmietnutie Boha predpokladať, no konečnú istotu nemáme ani v tomto prípade. Boh je sudca, len ON! Nevieme nahliadnúť do jeho rozsudkov a vízia farára z Arsu bola výnimkou. No je celkom isté, že Boží rozsudok je spravodlivý a je vždy spojený s jeho milosrdenstvom.

No ... mne sa vodilo v prípade môjho brata presne tak isto ako pisateľke citovaného listu: Premýšľal som o dobrých, o mimoriadne dobrých skutkoch môjho brata a povedal som si: *„Na to všetko Boh určite nezabudne; a veď nikto z nás si nebo nemôže, zaslúžiť“. Nebo je vždy darom pre hriešneho človeka ... darom, ktorý musíme, len' prijať! Ježiš vedel o súžení môjho brata a že on – a o tom som pevne presvedčený – nechcel svojím skutkom svojmu Vykupiteľovi zakričať toto, nie' odmietnutia. Tak to určite nebolo myslené! Je môj brat v očistci? Môže byť, pravdepodobne áno, ale očistec vo svojej podstate je oveľa viac milosťou než trestom, milosťou, ktorá mu pomáha, aby sa celkom očistil. Zachránenému samovrahovi pomáha tak isto ako skoro všetkým ľuďom, keď zomrú.‘*

Ale neučili sme sa, že každá vražda, aj samovražda, je smrteľným hriechom? Áno, a to, čo sme sa učili, je pravda. Ale tak isto sme sa učili: Len Boh pozná okolnosti a podrobnosti daného prípadu; a čo sa nám, vnímané navonok, javí ako smrteľný hriech, môže byť v skutočnosti, a preto aj v Božom rozsudku, niečím úplne iným! Pretože nie každý spáchaný smrteľný hriech spĺňa všetky podmienky, aby skutok smrteľného hriechu smrteľným hriechom naozaj aj bol!

Nie jedným slovom, ale všetkými nasledovnými slovami: Pisateľke listu neviem povedať, ako Boh posudzuje jej brata, ale viem jej dať veľa nádeje ... pre jej brata a pre môjho brata a pre mnoho iných bratov a sestier, ktorí si siahli na život a ktorí si ho ešte vezmú! *Či už skokom z mosta alebo inak. Aj tu platí: Božie cesty nie sú našimi cestami, ale Jeho cesty sú vždy cestami spásy a On hovorí každému človeku až do konca, aby išiel týmito Jeho cestami, aby sa po nich dostal k Nemu – aby bol spolu s Ním v raji – aj keď nie dnes, tak teda čoskoro!‘*

Matka duší z očistca *Mária Simma*

Rakúšanka Mária Simma (1915-2004) z dedinky Sonntag vo walsertalskom údolí (Vorarlberg) nemá síce čestný titul, teologička očistca, no aj jej povolaním bolo prijímať a ďalej sprostredkovať jedinečné poznatky o nadprirodzenom svete duší z očistca. „Osem rokov som navštevovala iba základnú školu,“ povedala raz Mária Simma, ktorá bola po celý život veľmi skromná, „no vďaka svojmu vzťahu k dušiam z očistca som sa veľa naučila... Nepoznám jediný dôvod, prečo duše z očistca chodia práve ku mne..., ale Božie cesty sú nevyspytateľné... Pre mňa by bolo oveľa jednoduchšie, všetko uchovať v skrytosti, než to zverejniť a potom si stáť za vecou, lebo človeka mnohí nepochopia a znevážia, dokonca často aj kňazi.“

Napriek tomu zostala Mária Simma svojej náročnej službe dušiam z očistca verná vyše 60 rokov.

Hľadanie správnej cesty

Mária Simma vyrastala v početnej rodine, ktorá bola taká chudobná, že jej súrodenci už veľmi zavčasu odchádzali k cudzím ľuďom ako pomocní robotníci či opatrovatelky detí. Ona sama, nesúc v srdci hlbokú vieru, pocítovala potrebu priniesť Bohu mimoriadnu obeť.

„Prosila som o to už ako školáčka na dlhej ceste, keď som chodievala po mlieko:
„Milý Bože, ty môžeš všetko. Urob, aby som v jednom zo senníkov, okolo ktorých pôjdem, našla lístok, na ktorom bude napísané, čo mám robiť.“

Opakovane som vchádzala do senníkov, aby som ten lístok našla, ale vždy márne. Pomaly som sa stávala netrpezlivou a Pánu Bohu som povedala: *„Vieš, ja potom nebudem na vine, keď tú cestu, ktorú si pre mňa určil, nenájdem.“*

Po skončení školy som si, ako 17-ročná, pomyslela: *„Teraz treba ísť do kláštora, možno toto chce Pán Boh.“* Mala však slabé zdravie, a tak sa jej želanie nesplnilo ani po troch márných pokusoch.

Po ôsmich rokoch hľadania, mala už 25 rokov, si pomyslela: *„Tu už niet pomoci, ja som nedokázala nájsť cestu, ktorú mi Boh predurčil.“* To ma dlhší čas veľmi trápilo. Keďže som však od detstva mala veľkú lásku k dušiam v očistci a aj moja mama na ne veľmi dbala a vždy nám zdôrazňovala: *„Keď máte nejaký veľký úmysel, proste dušičky, to sú najvdáčnejší pomocníci“*, urobila som to.“

Mária slúbila Panne Márii panenstvo a uskutočnila – aj v mene duší z očistca – zasvätenie Panne Márii podľa sv. Ľudovíta Máriu z Montfortu. Navonok žila veľmi skromne, prevzala upratovanie kostola, dobrovoľne pomáhala pri príprave detí na svätú spoveď a prvé sväté prijímanie a starala sa o svojho otca až do jeho smrti. Od roku 1947 bývala celkom sama, a aby si privyrobita, viedla malé záhradníctvo.

**Mária Simma zostala počas celého života jednoduchou kresťankou,
s nohami pevne na zemi. Boh jej však daroval čnosť statočnosti,
ktorú veľmi potrebovala v kontakte s dušami z očistca.
Šesťstranový obsahly psychologický posudok, zostavený z poverenia profesora teológie
Dr. Ewalda Böhma z Innsbrucku, potvrdzuje,
že u Márie Simmy nemôže byť ani reči o hystérii či psychopatii.**

Prichádza prvá duša z očistca

Bolo to v roku 1940, keď 25-ročná Mária Simma zbadala v noci vo svojej spálni cudzieho muža, ktorý sa pomalým krokom prechádzal po miestnosti. „Len tak ľahko ma niečo nevyľakalo,“ povedala neskôr, „to by som sa skôr každému postavila zoči-voči, než by som sa bála. A tak som sa doňho pustila: *„Ako si sa sem dostal? Čo tu hľadáš?“* Tváril sa, akoby nič nepočul, a len ďalej chodil hore-dolu. *„Kto si?“* spýtala som sa, a keď som znovu nedostala žiadnu odpoveď, vyskočila som z postele, aby som ho chytila. Moja ruka však zalapala po vzduchu... Vrátila som sa do postele a videla i počula som ho, ako sa znovu prechádza. *„Som predsa bdelá, prečo ho nemôžem chytiť,“* myslela som si. Znovu som sa postavila a pomaly som podišla k nemu. Keď som sa ho chcela dotknúť, znova som rukou siahla do prázdna. Jednoducho tu už nebol. To bolo záhadné. Lahla som si do postele, boli asi 4 hodiny ráno. Muž viac neprišiel, no ja som už zaspáť nemohla. Na ďalší deň som išla po svätej omši k môjmu duchovnému otcovi a všetko som mu porozprávala. On ma poučil: *„Keď sa znovu niečo také stane, tak sa nespýtaš: Kto si, ale: Čo chceš odo mňa.“* Nasledujúcu noc prišiel ten istý muž ako predtým a ja som sa ho spýtala: *„Čo chceš odo mňa?“* A on teraz už odpovedal: *„Daj za mňa odslúžiť tri sväte omše, potom budem vyslobodený!“* A ja som vedela: To musí byť duša z očistca! Môj spovedník mi to potvrdil.“

Takto sa začal mimoriadny apoštolát Márie Simmy pre duše z očistca. V nasledujúcich trinástich rokoch prichádzali za ňou duše jednotlivo, väčšinou v novembri – v mesiaci dušičiek. S dovolením svojho duchovného otca im Mária Simma mohla pomáhať. Nikdy žiadnu neodmietla.

„Trpela by si pre mňa?“

Na Všechsvätých v roku 1953 prosili duše z očistca túto mystičku, ktorá žila utiahnuto, o pomoc prostredníctvom utrpenia a ona povedala áno. Rôznym spôsobom – čo sa týka postavy alebo vystupovania, väčšinou však vo svojich pracovných šatách sa vo dne v noci objavovali duše z očistca u svojej duchovnej dobrodinky. Niektoré boli zrazu viditeľné ako živé, iné prichádzali nejasne ako v hmle alebo ako strašidelné postavy so zúfalým výrazom. Čím viac pomoci sa im prostredníctvom zmierneho utrpenia Márie Simmy dostalo, tým priateľskejšími sa stávali. Niektoré duše mohli predniesť svoje prosby vo svojom vlastnom nárečí, iné, z cudzích krajín a kultúr, prosili lámanou nemčinou a s cudzím prízvukom.

Mária Simma prijala každé utrpenie, ktoré jej bolo väčšinou oznámené a potom odrazu znovu prestalo; ako napr. za dušu, ktorá ochladla vo viere a stala sa ľahostajnou, musela znášať pocit, akoby celé hodiny ležala v ochromujúcom chlade medzi ľadovými kryhami. *„Často musím trpieť len päť minút,“* povedala Mária, no predsa sa jej zdalo, akoby bolesti trvali päť dní.

Až v nebi spoznáme, čo všetko sme svojím trpezlivým utrpením v spojení s utrpením Krista dosiahli. Účinný spôsob, ako obetovať utrpenie, spočíva v tom, že všetko odovzdáme Panne Márii, aby mohla použiť milosti pre toho, komu ich chce darovať, pretože ona vie, kto ich najviac potrebuje.“

V mene duši z očistca odovzdávať poverenia

© rok neskôr, v lete v roku 1954 začala Mária Simma pomáhať iným spôsobom. „Každú noc prichádzali duše z očistca. Niekedy aj povedali, kto sú, ako sa volajú, ako a kedy zomreli. Poverovali ma úlohami, aby som to či ono odkázala ich príbuzným. Takto sa celá vec pomaly dostávala na verejnosť, čo mi nebolo veľmi príjemné.“ Pochopiteľne to Máriu stálo veľa premáhania, keď mala napísať väčšinou úplne neznámym pozostalým, aby ich napr. v mene ich zomrelých vyzvala prispieť na misie, pretože tieto dušičky to počas svojho života nikdy neurobili; alebo aby vyrovnali utajený peňažný dlh; aby urovnali krivdu; aby vrátili odcudzený majetok; aby vysvetlili urážku na cti a ohováranie; alebo aby za svojich zomrelých nechali odslúžiť sv. omšu, na ktorej sa majú v ich zastúpení sami zúčastniť a s láskou prijať sv. prijímanie.

Vo svojich zápiskoch z 21. novembra 1954 Mária Simma píše: „Častejšie som premýšľala o tom, ako by som mohla poslať dušu inej osobe, a pýtala som sa, prečo sa duša neohlási priamo u svojich príbuzných. Veď by to bolo oveľa jednoduchšie, ako keď to ja musím oznamovať. Tu prišla jedna duša a prísne ma napomenula: *„Neprehrešuj sa proti Božiemu poslaniu. On dáva milosti tomu, komu chce. Nikdy nebudeš mať moc poslať dušu inej osobe.“*

Farár Matt vo svojej správe biskupovi napísal: *„Väčšinu hlásení som poslal farským úradom na preskúmanie aj s prosbou o ich postúpenie.“* Mnohé odpovede dokazujú, že údaje, ktoré poskytla Mária Simma o prípadoch – pre ňu úplne neznámych, sa presne zhodujú.

Duše zo stavu očisťovania ju často prosili o modlitbu a táto matka dušičiek pritom mohla poprosiť aj iných o pomoc; napríklad za duše kňazov sa modlili kňazi. Stále viac a viac ľudí hľadajúcich pomoc chcelo dostať informácie o svojich zomrelých. Istý poštár spomína, že pani Simma dostala denne často aj okolo 50 listov. Navyše v lete prichádzalo niekedy dokonca až 8 autobusov z Rakúska, Nemecka, Belgicka, Francúzska a zo Švajčiarska.

Alfons Matt bol príkladným a rozvážnym farárom v dedine Sonntag, ktorý veril, že Mária Simma má charizmu, a od začiatku ju podporoval. Dlhé roky bol jej duchovným otcom. V roku 1954 napísal detailnú správu pomocnému biskupovi Franzovi Tschannovi do mesta Feldkirch: „To, čo Mária Simma zažila vo svojom styku s dušami z očistca a čo sa od nich dozvedela, ... čo pre našu útechu videla v najťažších hodinách utrpenia,... sprostredkováva vzácne pohľady do druhého sveta... a je v úplnej zhode s náukou viery o očistci.“

Vyzvedači pod oknom spálne

Samozrejme, nechýbali ani pochybovači, ktorí považovali všetko za podvod. Medzi nimi bolo aj pár chlapcov z okolia. Zo zvedavosti si v roku 1954 dve noci po sebe pristavili rebrík k drevenému domu, v ktorom žila Mária Simma, vystúpili po ňom až k otvorenému spálňovému oknu a načúvali. Na vlastné oči videli a na vlastné uši počuli, ako sa Mária Simma rozprávala s dušičkami a ako si robila poznámky, ako vzdychala a plakala a hľadala vreckovku. Hoci chlapci nevideli duše z očistca a ani ich nepočuli, odvtedy si už posmech z tejto matky dušičiek nikdy viac nerobili.

Keď sa Mária potom od jednej z duší dozvedela, čo sa stalo, pýtala sa, prečo chlapci nevideli duše z očistca. Dostala nasledovnú odpoveď:

„Chlapci sú ešte nažive.“ – „Ale veď aj som ešte tiež nažive, a predsa vás počujem,“ namietla. „Ty patíš k nám ... Cesta k tebe je jasná,“ odpovedala dušička. „Zasvätením si sa zvláštnym spôsobom darovala Matke milosrdenstva a ona ťa odovzdala nám. Preto je cesta k tebe jasná pre toľké duše. Robíš dobre, keď sa nás zo súcitu a z lásky ochotne ujímaš.“

Ako rozdeľovanie zlatiek

Mária Simma raz povedala: „Je kruté nevyužívať poklady Cirkvi pre duše v očistci. Veď či nie je kruté, keď ty stojíš pred horou zlatiek a máš možnosť z nej vziať koľko len chceš, aby si z pokladu mohol dať veľmi biednemu človeku, ktorý si sám zobrať nemôže nič,... ale ty si nedáš ani len tú námahu, aby si vystrel ruku a podal dar chudákovi?“

Práve z tohto dôvodu Mária Simma vo svojich početných prednáškach neúnavne poukazovala na to, aké ľahké je priniesť úľavu dušiam v očistci a pomôcť im do neba – hlavne prostredníctvom svätej omše, ktorú nemožno ničím nahradiť; prostredníctvom spoluvykupiteľského utrpenia každého druhu – telesného, psychického či duševného, ak ho za ne s láskou obetujeme; modlitbou ruženca, krížovej cesty alebo púte; každým skutkom pozornej lásky, akým je napr. zapálenie posvätenej sviečky na hrobe alebo pokropenie svätenou vodou či príspevok na misie.

Zážitky s dušami z očistca

*N*ech nám Mária Simma sama porozpráva o svojich niekoľkoročných skúsenostiach s dušami z očistca: „Raz ku mne prišiel istý roľník a sťažoval sa: *„Práve staviam maštal. Vždy, keď múr dosiahne určitú výšku, zrúti sa. Všetko sme preverili, ale nenašli sme žiadnu chybu. Musí v tom byť niečo neprirodzené; čo máme robiť?“* Spýtala som sa ho, či nepozná niekoho zo zomrelých, kto mohol mať niečo proti nemu alebo sa k nemu správal nepriateľsky. Roľník odpovedal: *„Áno, poznám. Hneď som si myslel, že to môže byť len on. Ani na druhom svete mi nedá pokoj.“* Ja som mu však povedala: On si len praje, aby si mu odpustil. Nič viac nechce. – *„Čože? Mám odpustiť tomu, kto mi v živote tolko škodil, len aby on mohol potom letieť do neba? Nie, nie, ten nech si pekne všetko odpyká!“* Musela som ho upokojiť: Preto teraz nepoletí hneď do neba. Svoje si odpykať musí, ale potom to bude ľahšie znášať. Nenechá ťa na pokoji, kým mu zo srdca neodpustiš.

Keď to roľník nechcel pripustiť, spýtala som sa ho: Či sa nemodlíš v Otčenáši: *„Odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom?“* Ty tým Bohu prakticky hovoríš: Nesmieš mi odpustiť, pretože ani ja som neodpustil svojmu blížnemu. A tak roľník musel uznať: *„No áno, až teraz sa mi všetko vyjasnilo,“* a nakoniec sa predsa len prebojoval až k odpusteniu: *„V mene Božom chcem odpustiť, aby aj mne Pán Boh odpustil.“*

*A*ko veľmi môže zomrelým pomôcť nejaká čnosť alebo dobrý skutok, čo vykonáme za nich, to Mária Simma jasne zakúsila istého dňa popoludní v roku 1954 na ceste do vedľajšej dediny Marul. Uprostred lesa stretla jednu starú ženu. „Pomyslela som si, že tá má určite už viac ako sto rokov. Keď som ju priateľsky pozdravila, povedala mi: *„Prečo ma zdravíte? Mňa už nikto nezdraví!“* Ja som sa snažila utešiť ju slovami: *„Vy si predsa zaslúžite pozdrav ako každý iný. Vtedy sa ona začala sťažovať: „Takto o mne nikto nezmysľá. Nikto mi nedá ani jesť a spať musím na ulici.“* To nemôže byť pravda, pomyslela som si, ona už asi nemá v hlave všetko v poriadku. Pokúsila som sa jej vysvetliť, že to tak iste nie je. *„Ale áno,“* odvetila. A tak som premýšľala, že keď je už taká dotieravá, vezmem ju k sebe, veď je stará a už aj tak nebude dlho žiť, a hneď som ju pozvala, aby sa u mňa najedla a vyspala. *„Áno, prosím, ale ja vám nemôžem nič zaplatiť.“* Na to som jej odpovedala: *„To nevadí, ale musíte byť spokojná s tým, čo mám. Nemám veľa miesta pre hostí, ale je to stále lepšie, ako spať na ulici. S úľavou v hlase sa poďakovala „Pán Boh zaplať! Teraz som vykúpená,“* a zmizla. Až do tej chvíle som nezbadala, že je to duša z očistca. Počas svojho života zrejme niekoho odmietla, hoci bola povinná pomôcť.“

Mária Simma mohla takto svojím ponúknutým skutkom lásky vynahradiť a odčiniť práve tú neláskavosť, pre ktorú potrebovala táto duša očisťovanie v očistci.

*N*asledovný príklad ukazuje, aký rozhodujúci pre večnosť môže byť navonok bezvýznamný skutok lásky: *„Čo tu robíš s tým vedrom v ruke?“* – spýtala som sa jednej ženy, ktorú som raz stretla, ale pritom som nespozorovala, že je to duša z očistca. Ona mi so žiariacou tvárou odpovedala: *„To je môj kľúč do neba. V živote som sa veľa nemodlila, do kostola som chodila zriedka, ale jediný raz som istej chudobnej starej žene pred Vianocami zadarmo upratala celý dom, a to bola moja záchrana.“*

Musím začať nový život

„*N*ezabudnuteľným pre mňa bolo stretnutie s kňazom, ktorého pravá ruka bola čierna,“ hovorí Mária Simma. „Pýtala som sa ho na príčinu a tento kňaz sa priznal: *„Mal som viac žehnať! Povedz to každému kňazovi, ktorého stretneš. Majú viac žehnať, pretože tým môžu šíriť veľa požehnaní a zabrániť mnohému zlu.“*“

Raz Mária Simma napísala istej rodine, že majú vrátiť majetok, ktorý si neprávom ponechali. Vzápätí nato mala návštevu. „Už z predsiene som počula niekoho nadávať. Otvorila som dvere, aby som zistila, čo sa deje. Vonku stál muž, ktorý sa ma opovržlivo spýtal: *„Kde je to fantazírovanie o dušiach z očistca?“* Len vstúpte, o žiadnom fantazírovaní o dušiach z očistca tu nemôže byť ani reči, odvetila som mu. Muž sa bez okolkov spýtal: *„Zjavil sa vám pán E.?”* Môj rozčúlený návštevník bol totiž jeden z príbuzných, ktorým som z poverenia pána E. musela napísať, aby vrátili späť nespravodlivo privlastnený majetok. Keď som mu potvrdila, že sa mi pán E. zjavil, začal zúriť, hovoril, že niečo také neexistuje, že je to len podvod na získanie peňazí. *„Aký nespravodlivo ponechaný majetok máme vrátiť?“* chcel zrazu predsa len konkrétne vedieť.

Odvetila som, že to neviem, že som dostala iba úlohu upovedomiť ich rodinu, aby vrátila nespravodlivo privlastnený majetok. A dodala som: *„Čo to je, to musíte vedieť vy sami.“* On totiž vedel úplne presne, o čo ide.

Z jeho reči som vytušila, že z jeho kresťanskej viery už toho veľa nezostalo, pretože hromžil na pápeža, na Cirkev, náboženstvo. Avšak potom, keď som mu všetko pokojne vysvetlila, upokojil sa a povedal: *„Keď je to takto, musím začať nový život. Už som nedôveroval žiadnemu kňazovi, ale teraz musím opäť veriť v Boha, pretože vy ste nikdy nemohli vedieť, že vlastnime majetok, ktorý sme si neprávom ponechali. O tom dokonca nevedeli ani len všetci členovia našej rodiny!“*

Láska prekoná všetko

*K*aždý druh nelásky, predovšetkým ale dlhoročná neochota zmieriť sa, môže duším na druhom svete zapríčiniť ťažký očistec.

Mária Simma s hrôzou zakúsila, aké to je pravdivé, keď sa jej jedna duša z ťažkého očistca ukázala v podobe zvieräťa. Tu treba hneď povedať, že po smrti sa hriešnik nepremení na žiadne zviera. Iba jeho zverský, zvrhlý stav duše, v ktorom sa nachádza, sa symbolicky odráža v odpudzujúcej a hrôzostrašnej podobe.

„*I*stý muž mi v liste napísal, že mu pred rokom zomrela žena. Odvtedy každú noc počuť v izbe klopanie; prosil ma, či by som nemohla prísť a zistiť, čo sa deje. Šla som tam a tomu mužovi som povedala, že sa jeho žena možno ešte ohlásiť nemôže a že to musíme prenechať prozreteľnosti.“

V noci som v spomínanej izbe spala. Približne o pol dvanástej začalo niečo šramotiť. Keď som sa spýtala: *Čo chceš, čo mám pre teba urobiť?* – nedostala som žiadnu odpoveď a ani som nikoho nevidela. Pomyslela som si, táto žena sa ešte nesmie ohlásiť. Asi po piatich minútach som však začula strašidelný dupot. Videla som akési veľké zviera. Také čosi som dovedy ešte nezažila. Bol to hroch. Hneď som ho pokropila svätenou vodou a spýtala som sa: *Ako ti môžem pomôcť?* Opäť som nedostala žiadnu odpoveď. Bolo to príšerné. Potom prišiel zlý duch v podobe hrôzu vzbudzujúceho obrovského hada, ktorý sa omotal okolo zvieraťa, aby ho zahrdúsil. Zrazu všetko zmizlo. Robila som si veľké starosti a premýšľala som: *Tá žena predsa ešte nie je stratená!* Krátko nato prišla z očistca jedna duša v ľudskej podobe, ako ku mne vždy prichádzajú; utešila ma a všetko mi objasnila: *„Neboj sa, tá žena nie je zatratená, ale má ten najťažší očistec, aký len existuje.“* Duša z očistca mi tiež vysvetlila prečo. Táto žena žila dlhé desaťročia v nepriateľstve s inou ženou a práve ona niesla vinu za počiatok tohto nepriateľstva. A čo je ešte horšie, vždy odbila svoju nepriateľku, hoci tá sa viackrát pokúšala o zmierenie. Dokonca aj v čase smrteľnej choroby ponuku na zmierenie tvrdo odmietla, až nakoniec zomrela nezmierená. Tu teda vidíme, že aj keď počas života často prichádza k hádkam, treba sa vždy usilovať, aby sa všetko čo najskôr urovnalo. Odpustíme tak rýchlo, ako je to len možné. Láska všetko prekoná. Láska zakryje množstvo hriechov, to treba neustále opakovať.“

*E*šte jeden zážitok Márie Simmy s dušami z očistca. „Bolo to v roku 1954 pri veľkej lavínovej katastrofe. Istý 20-ročný mladík (býval v dome, ktorý bol dobre chránený pred lavínami) počul v noci výkriky o pomoc. Hneď vstal a chcel ísť von, no jeho matka ho zdržiavala: *„Teraz by mali pomáhať iní. Keď počuť takéto praskanie, je to vonku príliš nebezpečné.“* Jej syn sa ale nedal zadržať a išiel na pomoc tým, ktorí pomoc potrebovali. Lavína však zasypala aj jeho a on zomrel. Už po dvoch nociach prišiel ku mne a prosil ma, aby som dala za neho odslúžiť tri sväté omše. Jeho príbuzní sa čudovali, že by mohol ísť do neba tak rýchlo, veď nábožensky veľmi horlivý nebol. Mne však tento mladík povedal: *„Boh bol ku mne taký milostivý, pretože som zomrel v službe lásky k blížnemu. Už nikdy viac vo svojom možnom ďalšom živote by som nebol mal takú šťastnú hodinu smrti.“* Áno, až vo večnosti zistíme, ako dobre to s nami Pán Boh myslí.“

Prameň: Maria Simma, *Meine Erlebnisse mit Armen Seelen*, Fe-Medienverlag/Christiana Verlag.

*P*očas dlhoročného dôverného vzťahu s dušami z očistca Mária Simma spoznala:

„Žiadna duša z očistca by sa nechcela vrátiť do tohto tmavého sveta, v ktorom žijeme my ...

... pretože táto duša vie, že je zachránená a že pravý život je pred ňou. Túži po očistnom procese tak, ako sa chce v ohni zlato zbaviť nečistoty.“

Mária Simma

Pútnická kaplnka Matky Milosrdenstva pre duše z očistca

Jedna duša z očistca Márii Simme povedala, že Panna Mária si praje, aby bola v dedinke Sonntag postavená kaplnka, ktorá má byť taká veľká, aby sa v nej dala slúžiť svätá omša. Okrem toho povedala tejto matke dušičiek, Márii Simme, kde presne má byť budúca kaplnka umiestnená. Malo to byť na tom mieste, kde sa predtým nachádzal malý mariánsky poľný oltárik, ktorý strhla lavína. Majitelia pozemku, na ktorom predtým stál tento mariánsky oltárik, vtedy prisľúbili, že tu zadarmo poskytnú miesto na stavbu kaplnky. O tom ale Mária Simma nemala ani tušenia, na rozdiel od miestneho farára Matta. „Informovala som svojho duchovného vodcu, ktorý celú vec zobral hneď vážne, pretože vedel, že na tom mieste kedysi stál mariánsky poľný oltárik, o čom som ja osobne nič nevedela. To si pamätali už len starí ľudia.“

Kaplnka bola teda postavená na želanom mieste. Keď bola dokončená, Panna Mária prostredníctvom jednej duše z očistca Márii Simme oznámila, že v kaplnke má byť namaľovaný obraz, znázorňujúci ju ako Matku milosrdenstva pre duše v očistci. *„Prosila som Pannu Máriu o dobrého maliara,“* hovorí Mária Simma. *„Krátko nato prišiel ku mne poľský jezuita páter Stanislav Skudrzyk SJ. Keď som sa mu zverila so svojím úmyslom, povedal mi, že v Krakove pozná jedného dobrého maliara a že tento obraz by vedel pekne namaľovať profesor Adolf Hyla. Poľský jezuita potom vzal všetko do vlastných rúk; aj financovanie obrazu a aj bezproblémový transport z Krakova cez Londýn do Sonntagu.“*

Kaplnka bola posvätená v mariánskom mesiaci – v máji roku 1959. Odvtedy je otvorená pre všetkých ako pútnická kaplnka a miesto modlitby za duše v očistci.

Svätyňa duší v očistci

Impozantná Bazilika Panny Márie z Montligeonu bola postavená na odľahlom mieste v Normandii na podnet francúzskeho vidieckeho kňaza Paula Josepha Bugueta (1843-1918).

Dnes slúži ako svetové centrum modlitieb za duše v očistci.

Je to sídlo medzinárodného diela zmiernych obiet, kde sa už vyše 120 rokov nesmierne množstvo ľudí modlí spolu s Pannou Máriou za duše v očistci, predovšetkým za tie, na ktoré si už nikto nespomína.

Všetko sa začalo tým, že v auguste 1878 bol abbé Paul Buguet preložený do La Chapelle-Montligeon, najchudobnejšej a najzapadnutejšej dediny diecézy Séez. Popri obnove viery vo farnosti mu na srdci ležali dve veci – práca na odstraňovaní chudoby svojich farníkov a osud zomrelých. Už dva roky pred svojím preložením cítil, že by mal založiť dielo na pomoc dušiam v očistci. Keď krátko nato padol kostolný zvon a usmrtil jeho brata Augusta, otázka o osude duší v očistci mu už nedala pokoj, pokým nepochopil: „Musím pracovať na oslobodení týchto duší ... Aby sa zmiernilo ich utrpenie v očistci, musíme konať pokánia tu na zemi. Od ranného vstávania až po večerný odpočinok – všetok zármutok, všetky starosti – to všetko môžeme obetovať na tento úmysel.“

Tento horlivý kňaz vo svojich kázňach neúnavne vyzýval ľudí, aby sa modlili za zomrelých. Sám zostal verný jednej svojej vnútornej intuícii: „Už dlhší čas som každý pondelok obetoval svätú omšu za najúbohejšiu dušu v očistci; pritom som cítil, že práve zásluhou týchto duší som získal veľa milostí.“ V roku 1884 dostal úžasný nápad, ako by mohol svoje dva veľké úmysly spojiť: „Vyzývať k modlitbám za opustené duše, zbaviť ich trápenia odslúženou svätou omšou, v ktorej je obsiahnutá najväčšia zmierna obeta, a spätne, s pomocou týchto duší nachádzať prostriedky a cesty na zlepšenie života robotníkov. Toto som vo svojom vnútri vnímal ako ‚výmenný obchod‘ ... akoby obojstranné oslobodenie.“ Ako potvrdenie tejto jeho domnienky bolo zvláštne znamenie. Abbé Buguet sa v máji 1884 stretol s neznámou, asi 50-ročnou skromne oblečenou ženou, ktorá ho poprosila, aby na jej úmysly odslúžil svätú omšu. O osem dní neskôr, keď slúbenú svätú omšu slávil, ju opäť uvidel vzadu v kostole. Teraz však bola oblečená v belasých šatách a na hlave mala dlhý biely závoj, ktorý jej siahal až po pás. Kto to je, pýtal sa sám seba. Táto pani sa dlho modlila pred oltárom Panny Márie, potom sa kňazovi poďakovala za „jeho lásku k blížnym, s akou každý pondelok slúžil svätú omšu za tú najúbohejšiu dušu.“ Aké zvláštne, veď nikto okrem neho o tom dovedty nevedel!

Mariánske dielo zmierenia

Hlboko dojatý touto návštevou zostavil farár Buguet jednoduché stanovy zamýšľaného diela a prosil svojho biskupa o povolenie, aby ho mohol založiť, s cieľom „sláviť sväté omše za zomrelých pod ochranou Márie Osloboditeľky.“ Ako ročný členský príspevok by stačil jeden sou (dnes porovnateľný s päťcentovou mincou), pretože to malo byť dielo úbohých pre úbohých. „Dobre teda,“ povedal biskup Trégaro farárovi Buguetovi, keď mu v októbri 1884 podpísal štatút, „aj keď nebudete mať žiaden úspech, predsa len to bude záslužný čin; a ak Boh dá, nič nebude môcť vaše dielo zastaviť.“

Š cirkevným požehnaním začal farár Buguet svoje dielo v mariánskej kaplnke v starom dedinskom kostole St. Pierre a postavil tam sochu Panny Márie Osloboditeľky. Už čoskoro boli všetci jeho farníci zapísaní do tohto diela zmierenia, a tak zanietený farár chodil z dediny do dediny po celej diecéze, aby aj tam veriacich zapálil láskou a súcitom k zabudnutým duším v očistci. Aj v susedných diecézach získaval veriacich, ktorí sa za jeden sou dávali zapísať do zoznamu tohto združenia. Na tlač zápisných formulárov, obrázkov a informačných letákov o tomto diele bola čoskoro potrebná malá tlačiareň, a tak starosť o duše v očistci priniesla farníkom dokonca nové pracovné miesta.

Už v priebehu troch rokov sa – na počudovanie – dielo rozšírilo po celom Francúzsku, ba dokonca i za jeho hranice. Abbé Buguet však pochopil, že je potrebný nielen sekretariát a organizovaná starostlivosť o pútnikov, ale predovšetkým väčší kostol. S pevnou dôverou v Božiu prozreteľnosť a v orodovanie duší v očistci začal plánovať veľkú svätyňu, ktorá mala vzniknúť na okraji dediny uprostred polí. Aby zozbieral potrebné prostriedky na projekt, precestoval Európu, ba dokonca i Severnú Ameriku.

V roku 1895 – medzitým už dielo získalo tri milióny členov – ho pápež Lev XIII. povýšil na materské dielo všetkých svetových združení, ktoré sa ujímajú duší v očistci. Na celom svete sa v zmysle diela zmierenia z Montligeonu ročne slávil tisíce svätých omší za duše v očistci. V roku 1916 sa dielo konečne mohlo presťahovať do nového Kostola Panny Márie Osloboditeľky. No už v priebehu nasledujúceho roka farár Buguet vážne ochorel a v júni 1918 zomrel. Jeho telo našlo posledný odpočinok v krypte baziliky v La Chapelle-Montligeon.

Viacerí pápeži prejavili veľký záujem o nezvyčajné pôsobenie francúzskeho vidieckeho kňaza. Aj Giuseppe Roncalli, neskorší pápež Ján XXIII., bol – ešte ako apoštolský vizitátor v Bulharsku – od roku 1929 členom tohto bratstva.

Ako jedna obrovská neviditeľná farnosť

Dielo zmierenia z Montligeonu sa dnes vníma ako celosvetové spoločenstvo modlitieb a solidarity za zomrelých, ako bratstvo bez hraníc, ktoré nespája iba kontinenty, ale i živých a mŕtvych. „Každý môže patriť do nášho združenia,“ vraví abbé Buguet.

Kto sa za života stane členom tohto spoločenstva, svedčí o svojej ochote: modlitbou, vlastným životom viery a aj osobnou angažovanosťou v Cirkvi sa zasadzovať za živých a mŕtvych členov bratstva. Zároveň má i sám účasť na prúde milostí z celosvetových modlitieb a svätých omší, ktoré sa na všetkých kontinentoch denne slávia za živých i mŕtvych členov tohto diela. Skutočná sila diela založeného otcom Buguetom spočíva vo viere v účinnosť eucharistickej obety.

Toto obdivuhodné dielo zmierenia vzniklo v čase, keď Cirkev veľmi poľavila vo svojej starostlivosti o duše v očistci. Farár Buguet zomrel v roku 1918, rok nato, čo Panna Mária vo Fatime učila modliť sa za tých, „*ktorí najviac potrebujú milosrdenstvo*“, a pár mesiacov pred koncom prvej svetovej vojny, v ktorej 15 miliónov ľudí – často nepripravených – našlo svoju smrť.

Členstvo pokračuje i po smrti. Preto zoznam z Montligeonu obsahuje dnes okolo 10 miliónov mien živých a mŕtvych. Kto sa chce zapísať do tohto diela zmierenia, môže získať ďalšie informácie na nasledovnej adrese:
Sanctuaire Notre-Dame de Montligeon, 61400 La Chapelle-Montligeon,
Tel: 0033/(0)233851700; Fax: 0033/(0)233851715; Internet: www.montligeon.org

*„Moja ruka ťa nesie“,
hovorí nám Pán.
„Nech padneš kamkoľvek,
padneš do mojích rúk,
a budem tu dokonca aj pri bráne smrti.
Kam ťa nik iný nemôže odprevadiť
a kam si so sebou nemôžeš nič zobrať,
tam na teba čakám Ja,
aby som pre teba premenil tmu na svetlo.“*

Pápež Benedikt XVI. pri modlitbe Anjel Pána
na Sviatok všetkých verných zosnulých v roku 2008